

Kontroverzní inspirace

Přemýšlel jsem, kdo z autorů experimentální poezie mě nejmíc ovlivnil. Vážím si všech, kteří upřímně hledali poezii na hranici výtvarného umění, uchvacují mě obrazy Eduarda Ovčáčka svou nevtíravou a přitom působivou estetikou liter. Vždy mě popíchnou typogramy Václava Havla svou jednoduchostí, vtípem i smutnou realitou (i dnes). Fascinuje mě cesta Jiřího Koláře od poezie všedního dne k „mlčení“ evidentní poezie. Obdivuji i kreativitu a vynalézavost zahraničních autorů, zvláště co se týče prostorových instalací. Žasnu nad historickými příklady vizuální poezie. Smekám také nad životním dílem týmu Hiršal-Grögerová, kteří u nás odvedli po teoretické stránce konkrétní poezie největší práci, smekám i nad vzájemným propojením jejich životů. A je mi velmi blízký projev fyzického básnictví Petra Váši a vůbec praxe akční poezie/umění akce.

Došel jsem nakonec na kontroverzní myšlenku:

Za největšího experimentálního básníka všech dob považuji Ježíše Krista!

Jeho život je totální performancí od narození až po smrt.

Jeho vzkříšení je něco tak nepochopitelného a přitom tak konkrétního, že na to ani kategorie nemáme a daleko to převyšuje cíle konkrétní poezie.

Ježíš netvořil sice básně-objekty, ale On sám byl vtěleným SLOVEM.

Ježíš nemaloval či nerecitoval vizuální básně, ale jeho podobenství, způsob vyprávění a obrazotvornost jsou jedním z pilířů západní kultury - výtvarnictví, literatury, hudby, divadla.

Praxe fónické poezie oproti kreacím Ježíšovým blednou a jsou jen pouhou hrou.

Kristův život je Gesamtkunstwerk v tom nejhlubším slova smyslu.

Ježíš Kristus netvoří fráze a mrtvé obrazy, On je život... On je mou největší inspirací.